

LILITH - PRVNĀ• Ā½ENA ADAMOVA... - I.

ĀšterĀ½, 16 Ā™Ā-jen 2007

KdyĀ¾ stvoĀ™il BĀh nebe i zemi, všechny Ā¾ivoĀichy i rostliny, vzal kus hlíny zpod nohou jednoho zvíĀ™ete a stvoĀ™il ĀlovĀka. StvoĀ™il ho proto, aby se ĀlovĀk obdivoval jeho vznešenému dílu a velebil jeho jméno. A za pĀ™íbytek mu ráj. Sotva Adam procitl, Ā¾asl nad boĀ¾ími zázraky.

PostupnĀ si prohlédl všecka zvíĀ™ata, ptáky i rozliĀné byliny, obdivoval se jim a chvaloĀ™eĀil Bohu. Cítil se však osamĀlý a bez druhu, propadal nudĀ, strašlivé nudĀ... BĀh vidĀl Adamovu osamĀlost a Ā™ekl s bych Adamovi stvoĀ™it nĀĀ¾nou druĀ¾ku, aby se nekochal pĀ vaby ráje v samotĀ." Uchopil do výše šlehající oheĀ a z jeho mihotavých promĀnlivých plamenĀ stvoĀ™il první Ā¾enu, Lilith. A pohlíĀ¾eje na svĀj vĀtvor, Ā™ekl nadš dobrá, protoĀ¾e je krásná." Potom zavola k sobĀ Adama. VloĀ¾il drobnou Lilithu ruĀku do dlanĀ prvního muĀ¾e a pravit: "Adame, zde máš svou druĀ¾ku, krásnou Lilith! V oĀich si pozorujte své obrazy a v srdcích se navzájem milujte!

PloĀte a mnoĀte se! Ty, Adame, po všecky své dny následuj Lilith a ty, Lilith, se podĀiĀuj Adamovi!" Lilith se pozornĀ zadívala na Adama a její jemný Āich rozpoznal vĀni hlíny. A pocítila, Ā¾e AdamĀv pohled se tíhou zemĀ poloĀ¾il vlasy a ramena. A chvatnĀ vytrhla ruku Adamovi z dlanĀ. Adam pohlédl na Lilith a nekoneĀno krásy ho zaplavilo zvnitĀ™k i ze všech stran, oĀarovalo jeho duši a vleklo ji k strašlivé propasti do záhuby. Okouzlen i zdĀšen, zavĀ™el oĀi. KdyĀ¾ je znovu otevĀ™el, byl stĀĀ¾í s to pohnout rty: "Sláva tobĀ, BoĀ¾e, vytvoĀ™ils nejk a nejdokonalejši ze všech svých stvoĀ™ení! Korunoval jsi jím svĀj divotvorný vesmír. BudiĀ¾ ti nekoneĀná a vĀĀná sláva!" KdyĀ¾ to Lilith slyšela, laškovnĀ sklonila hlavu k pravému rameni a první úsmĀv uspojoer ozĀ™il její spanilou tvĀ™. Adam, ponoukán citem dosud nepoznaným, chtĀl opĀt vzít Lilith za ruku. Avšak Lilith se mu vymkla jako plamen... Adam pocítil, Ā¾e jeho srdce je neodluĀná a neodĀlitelnĀ pĀ™ipoutáno k Lilitiným záĀ™ivým pašel za ní a našel ji stát na bĀ™ehu zlatoskvoucího jezírka, na nĀmĀ¾ ladvĀ pluly labutĀ s peĀ™ím jako sníh nadšenĀ pozorovala sliĀné ptáky, jejich vznosné šje jí uĀarovaly. A sladkým hlasem pĀ™ivĀbila labutĀ. A kdyĀ¾ poklekla, aby je polaskala, náhle spatĀ™ila na vodĀ nádherný záĀ™ivý obliĀej. KdyĀ¾ pak pochopila, Ā¾e to je její vĀ odraz, byla nadšena sama sebou a její hrdost vzrostla. Spletla si vlasy rozpuštĀné na hrudi a nechala vrkoĀe vlnit se na ramenou a zádech. S rostoucím nadšením pohlíĀ¾ela na svĀj obraz a nemohla se vynadĀvat. V zrcadle jezírka odrĀ¾ela se modrá obloha, slunce a kousek ráje. A Lilith vidĀla, Ā¾e slunce není tak ohnivĀ jako oheĀ jejich oĀi a nebe není tak hluboké jako jejich dno. Ona sama je v ráji to nejdokonalejši, jezero a celý ráj jsou plny svĀtla její tvĀ™e.

Mezitím dva motýli s dĀmantovými kĀ™ídly usedli jako dva drahokamy do jejich sladce vonících vlasĀ. Lilith se podívala a usmála se. "Jak by to bylo krásné, kdyby zĀstali v mých vlasech navĀ¾dycky..." A hned natrhala kvĀtĀ, jeĀ¾ záĀ™ily v tisícerých barvách a libĀ vonĀly kolem, a vetkla si je do svých kadeĀ™í. Adam stál opodál a okouzlenĀ pozoroval svou druĀ¾ku, pak si dodal odvahy a pĀ™istoupil k ní. Lilith vidĀla, Ā¾e AdamĀv obraz splynul s jejím, rozzlobenĀ vyskoĀil zabodla do nĀho oheĀ svých oĀi. "Lilith, nad andĀly krásnĀjši!" zajíkal se Adam. "Jaké kvĀtiny jsi to natrhala?"

"Tohle? To jsou zázraky, tomu ty nerozumíši!" pĀ™ezíravĀ ho pĀ™erušila Lilith. "Ne, duše moje, já znám v ráji taková místa, kam dosud nevkroĀil ani sám StvoĀ™itel. Takové neobyĀejné kvĀtiny nepopsatelných vĀni a barev, takové svĀtlolisté stromy ozdobené nejchutnĀjšími plody... NechtĀla by ses do tĀch míst podívat?" Adam mluvil tak laskavým hlasem, Ā¾e na chvíliĀku zmírnil Lilitin hnĀv. "DobĀ™e, Adame, pĀjdeme tam, ale ne dnes. AĀ¾ pak, aĀ

"Ano, Lilith, krasavice moje, kdykoli budeš chtít. Nyní však nastává noc. PojĀme do mé chýšky, postavené blízko hnízd líbezných slavíkĀ a vyzdobené nejnádhernĀjšími kvĀty! Budeš spát, a já budu stĀ™eĀit tvĀj sladký spánek." "Ne, ne, nech mĀ o samotĀ! Jsem dnes velmi unavena..." A lehkými krĀky zamĀ™ila houštiny. Adam nevĀdĀl, co by odpovĀdĀl. MĀky a s hlavou svĀšenou šel za ní. "Adame, nech mĀ samotĀ, prosím tĀ!..." "Ale Lilith, tisíckrát vytouĀená Lilith, kdy se uvidíme a kdy...?" "Zítra!" pĀ™erušila ho Lilith velitelsky a v mĀ¾iku se ponoĀ™ila do kĀ™oví... (ano, pokračĀování zítra)

"Lilith, nad andĀly krásnĀjši!" zajíkal se Adam. "Jaké kvĀtiny jsi to natrhala?" "Tohle? To jsou zázraky, tomu ty nerozumíši!" pĀ™ezíravĀ ho pĀ™erušila Lilith. "Ne, duše moje, já znám v ráji taková místa, kam dosud nevkroĀil ani sám StvoĀ™itel. Takové neobyĀejné kvĀtiny nepopsatelných vĀni a barev, takové svĀtlolisté stromy ozdobené nejchutnĀjšími plody... NechtĀla by ses do tĀch míst podívat?" Adam mluvil tak laskavým hlasem, Ā¾e na chvíliĀku zmírnil Lilitin hnĀv. "DobĀ™e, Adame, pĀjdeme tam, ale ne dnes. AĀ¾ pak, aĀ

"Ano, Lilith, krasavice moje, kdykoli budeš chtít. Nyní však nastává noc. PojĀme do mé chýšky, postavené blízko hnízd líbezných slavíkĀ a vyzdobené nejnádhernĀjšími kvĀty! Budeš spát, a já budu stĀ™eĀit tvĀj sladký spánek." "Ne, ne, nech mĀ o samotĀ! Jsem dnes velmi unavena..." A lehkými krĀky zamĀ™ila houštiny. Adam nevĀdĀl, co by odpovĀdĀl. MĀky a s hlavou svĀšenou šel za ní. "Adame, nech mĀ samotĀ, prosím tĀ!..." "Ale Lilith, tisíckrát vytouĀená Lilith, kdy se uvidíme a kdy...?" "Zítra!" pĀ™erušila ho Lilith velitelsky a v mĀ¾iku se ponoĀ™ila do kĀ™oví... (ano, pokračĀování zítra)

"Lilith, nad andĀly krásnĀjši!" zajíkal se Adam. "Jaké kvĀtiny jsi to natrhala?" "Tohle? To jsou zázraky, tomu ty nerozumíši!" pĀ™ezíravĀ ho pĀ™erušila Lilith. "Ne, duše moje, já znám v ráji taková místa, kam dosud nevkroĀil ani sám StvoĀ™itel. Takové neobyĀejné kvĀtiny nepopsatelných vĀni a barev, takové svĀtlolisté stromy ozdobené nejchutnĀjšími plody... NechtĀla by ses do tĀch míst podívat?" Adam mluvil tak laskavým hlasem, Ā¾e na chvíliĀku zmírnil Lilitin hnĀv. "DobĀ™e, Adame, pĀjdeme tam, ale ne dnes. AĀ¾ pak, aĀ

"Ano, Lilith, krasavice moje, kdykoli budeš chtít. Nyní však nastává noc. PojĀme do mé chýšky, postavené blízko hnízd líbezných slavíkĀ a vyzdobené nejnádhernĀjšími kvĀty! Budeš spát, a já budu stĀ™eĀit tvĀj sladký spánek." "Ne, ne, nech mĀ o samotĀ! Jsem dnes velmi unavena..." A lehkými krĀky zamĀ™ila houštiny. Adam nevĀdĀl, co by odpovĀdĀl. MĀky a s hlavou svĀšenou šel za ní. "Adame, nech mĀ samotĀ, prosím tĀ!..." "Ale Lilith, tisíckrát vytouĀená Lilith, kdy se uvidíme a kdy...?" "Zítra!" pĀ™erušila ho Lilith velitelsky a v mĀ¾iku se ponoĀ™ila do kĀ™oví... (ano, pokračĀování zítra)

"Lilith, nad andĀly krásnĀjši!" zajíkal se Adam. "Jaké kvĀtiny jsi to natrhala?" "Tohle? To jsou zázraky, tomu ty nerozumíši!" pĀ™ezíravĀ ho pĀ™erušila Lilith. "Ne, duše moje, já znám v ráji taková místa, kam dosud nevkroĀil ani sám StvoĀ™itel. Takové neobyĀejné kvĀtiny nepopsatelných vĀni a barev, takové svĀtlolisté stromy ozdobené nejchutnĀjšími plody... NechtĀla by ses do tĀch míst podívat?" Adam mluvil tak laskavým hlasem, Ā¾e na chvíliĀku zmírnil Lilitin hnĀv. "DobĀ™e, Adame, pĀjdeme tam, ale ne dnes. AĀ¾ pak, aĀ

"Ano, Lilith, krasavice moje, kdykoli budeš chtít. Nyní však nastává noc. PojĀme do mé chýšky, postavené blízko hnízd líbezných slavíkĀ a vyzdobené nejnádhernĀjšími kvĀty! Budeš spát, a já budu stĀ™eĀit tvĀj sladký spánek." "Ne, ne, nech mĀ o samotĀ! Jsem dnes velmi unavena..." A lehkými krĀky zamĀ™ila houštiny. Adam nevĀdĀl, co by odpovĀdĀl. MĀky a s hlavou svĀšenou šel za ní. "Adame, nech mĀ samotĀ, prosím tĀ!..." "Ale Lilith, tisíckrát vytouĀená Lilith, kdy se uvidíme a kdy...?" "Zítra!" pĀ™erušila ho Lilith velitelsky a v mĀ¾iku se ponoĀ™ila do kĀ™oví... (ano, pokračĀování zítra)

"Lilith, nad andĀly krásnĀjši!" zajíkal se Adam. "Jaké kvĀtiny jsi to natrhala?" "Tohle? To jsou zázraky, tomu ty nerozumíši!" pĀ™ezíravĀ ho pĀ™erušila Lilith. "Ne, duše moje, já znám v ráji taková místa, kam dosud nevkroĀil ani sám StvoĀ™itel. Takové neobyĀejné kvĀtiny nepopsatelných vĀni a barev, takové svĀtlolisté stromy ozdobené nejchutnĀjšími plody... NechtĀla by ses do tĀch míst podívat?" Adam mluvil tak laskavým hlasem, Ā¾e na chvíliĀku zmírnil Lilitin hnĀv. "DobĀ™e, Adame, pĀjdeme tam, ale ne dnes. AĀ¾ pak, aĀ

"Ano, Lilith, krasavice moje, kdykoli budeš chtít. Nyní však nastává noc. PojĀme do mé chýšky, postavené blízko hnízd líbezných slavíkĀ a vyzdobené nejnádhernĀjšími kvĀty! Budeš spát, a já budu stĀ™eĀit tvĀj sladký spánek." "Ne, ne, nech mĀ o samotĀ! Jsem dnes velmi unavena..." A lehkými krĀky zamĀ™ila houštiny. Adam nevĀdĀl, co by odpovĀdĀl. MĀky a s hlavou svĀšenou šel za ní. "Adame, nech mĀ samotĀ, prosím tĀ!..." "Ale Lilith, tisíckrát vytouĀená Lilith, kdy se uvidíme a kdy...?" "Zítra!" pĀ™erušila ho Lilith velitelsky a v mĀ¾iku se ponoĀ™ila do kĀ™oví... (ano, pokračĀování zítra)